

ת"פ 32480/02/17 - מדינת ישראל נגד א מ

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 32480-02-17 מדינת ישראל נ' מ
בפני כבוד השופטת אושרית הובר היימן

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

א מ

הנאשמת

נימוקי הכרעת דין

1. בהמשך להודעתי על זיכיה של הנאשמת מן העבירות שיוחסו לה, שניתנה בתום שמיעת סיכומי הצדדים, להלן נימוקי הכרעת הדין.

כתב האישום:

2. הנאשמת וא א (להלן: "המתלונן") בני זוג פרודים ולהם ילד משותף, אשר במועד הרלוונטי לכתב האישום, היה כבן שנה וחצי.

3. עפ"י כתב האישום, ביום 29.8.16 בשעה 12:53 או בסמוך לכך, הגיע המתלונן לבית בו מתגוררת הנאשמת יחד עם בנם. באותה עת, שהתה הנאשמת בבית יחד עם ילדם המשותף. במהלך שהותם בבית התנהל דין ודברים בין השניים, בין היתר הטיחה הנאשמת במתלונן את העובדה שטרם מסר לה כסף עבור המעון לילד. הנאשמת והמתלונן החלו לקלל אחד את השני וירקו אחד על השני, יריקות שפגעו בגופו של האחר בהתאמה. לאחר מכן, סטר המתלונן לנאשמת באמצעות ידו בפניה. הנאשמת בתגובה פנתה למטבח הבית ושלפה סכין מטבח, התקרבה אל עבר המתלונן למרחק של 2-3 מטרים ממנו ואמרה לו "בן זונה אם תתקרב אליי תיזהר".

4. בגין מעשיה האמורים, יוחסו לנאשמת עבירת תקיפה סתם של בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין. תשל"ז 197(להלן - "חוק העונשין"/"החוק"), וכן עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק, בכך שאיימה בכוונה להפחיד את המתלונן או להקניטו.

תשובת הנאשמת לכתב האישום:

עמוד 1

5. ככלל, כמעט ולא נמצאו מחלוקות עובדתיות בין הצדדים, ביחס להתרחשות שאירעה בדירתה של הנאשמת, ביום 29.08.16.

6. כך, אין חולק, כי הנאשמת והמתלון הם בני זוג לשעבר ולהם ילד משותף, שנכח בדירה בעת האירוע המתואר בכתב האישום. אין חולק, כי בין הצדדים נוהלה מערכת יחסים זוגית למשך כ- 7 שנים. הצדדים אינם חלוקים על כי האירוע האלים מיום 29.08.16, החל מכך שהנאשמת הטיחה במתלון כי טרם העביר כספים עבור המעון לילד. עוד אין מחלוקת, כי הנאשמת והמתלון קיללו אחד את השניה, ירקו אחד על השניה, כי המתלון סטר לנאשמת בפניה, וכי הנאשמת בתגובה, פנתה אל המטבח נטלה משם סכין, ואמרה למתלון "בן זונה, אם תתקרב אלי תיזהר".

7. המחלוקת העובדתית היחידה בין הצדדים, היא מי ירק ראשון על מי - הנאשמת על המתלון, או להפך.

8. הנאשמת טענה טענות משפטיות, של התקיימות הסייג לאחריות פלילית של "זוטי דברים" ביחס ליריקה שירקה על המתלון, וכן טענה להגנה עצמית, ביחס לשימוש שנעשה על ידי בסכין ולדברים שנאמרו על ידי בד בבד לכך. בהקשר זה, טענה הנאשמת, כי לאורך שנים הייתה חשופה לאלימות מן המתלון, כי איימה על המתלון מתוך חשש לשלמות גופה וחייה ולשלומם של בנה הפעוט.

נימוקי ההכרעה - ראשי פרקים:

9. כאמור, עם תום שמיעת הראיות ולאחר שנשמעו סיכומי הצדדים, הודעתי כי החלטתי לזכות את הנאשמת מן המיוחס לה.

10. עיקרי הכרעתי, הינם כדלקמן:

א. דחיית גרסת המתלון ואימוץ גרסת הנאשמת.

ב. קביעה כי הנאשמת איימה על המתלון מתוך חשש ממשי לגופה ולשלום בנה הפעוט, והתקיימות המבחנים של הגנה עצמית, כפי שנקבעו בהלכה הפסוקה.

ג. קביעה, כי מתקיים בענייננו הסייג של "זוטי דברים", ביחס ליריקה שירקה הנאשמת על המתלון.

11. אפרט נימוקי אלו, להלן.

א. דחיית גרסת המתלון ואימוץ גרסת הנאשמת:

9. לאחר ששמעתי את עדות המתלון, אני מוצאת אותה כבלתי מהימנה.

10. המתלון, מסר הודעתו במשטרה ביום 29.08.16 בשעה 16:08. בעדותו בבית המשפט, לאחר שבחקירתו הראשית, סתר בדבריו באופן מהותי את שנאמר על ידו במשטרה, הוכרז כ"עד עוין", והודעתו הוגשה מכח סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א 1971 (להלן - "סעיף 10א") (ת/9). המאשימה ביקשה שאאמץ את גרסתו כפי שנמסרה בהודעה על פני הגרסה שנשמעה מפיו בבית המשפט.

11. אכן, בהתאם להוראת סעיף 10א לפקודת הראיות, נפתחה הדרך להצגת אימרה בכתב של עד עוין כראיה לאמיתות תוכנה, כאשר בית המשפט רשאי להעדיפה על פני עדותו של אותו עד בבית המשפט.

12. במקרה זה שלפניי, לא מצאתי עילה מספקת להעדיף את האמור בהודעתו של המתלון במשטרה על פני עדותו בבית המשפט. הסיבה לכך אינה נעוצה בעובדה שאני נותנת אמון בעדותו בבית המשפט. ההיפך הוא הנכון. התרשמתי כי העד היתמם מעל דוכן העדים, לא שיתף פעולה עם שאלות התובעת ומסר תשובות מתחמקות ושקריות. כך, למשל, כאשר נשאל ע"י ב"כ המאשימה, האם נתן לנאשמת סטירה, השיב תחילה כי אינו זוכר, לאחר מכן אמר "אולי. נראה לי כן", ואחר כך טען שנתן לה סטירה "סתם חלש" (עמ' 16, ש' 19-25), בהמשך לשאלות ב"כ הנאשמת טען כי הנאשמת משקרת וכי לא סטר לה (עמ' 17, ש' 17), וכי אם הרביץ לה, הכיצד לא היו לה סימני חבלות (שם, ש' 19). כאשר עומת עם העובדה שבגין המקרה הנדון הורשע, בת"פ 976-04-17, לאחר שהודה כי סטר לנאשמת, טען כי הודה מחוסר ברירה וכדי לסיים את התיק, וכי בעצם רק "דחפתי אותה ככה בלחי מעצבים" (עמ' 18, ש' 9-2), ושוב בהמשך "הבאתי לה בקטנה שתתרחק ממני" (עמ' 19, ש' 28); בנוסף, כאשר נשאל המתלון אם היו מקרים נוספים שהכה את הנאשמת, השיב בשלילה, ורק לאחר שנשאל שוב השיב "היה מספר פעמים". כאשר עומת המתלון עם העובדה שהורשע בבית משפט השלום בטבריה בעבירות של איומים, תקיפת בן-זוג והפרת צו שנועד להגן על הנאשמת, טען גם לעניין זה "לא היה עליה שום סימני חבלה, לא היתה לי שום ברירה והודיתי...זה היה הדדי" (עמ' 19, ש' 11-12). לפיכך, אני מוצאת את עדותו בבית המשפט כבלתי מהימנה.

13. ואולם, העובדה שאינני נותנת בעדותו של המתלון אמון איננה מביאה, בהכרח, למסקנה, שיש לאמץ את דבריו בחקירתו במשטרה ללא כחל וסרק. מדובר בעד שמדבריו שלו עצמו, הגיע מספר פעמים למשטרה להיחקר בעקבות תלונות שהגישה הנאשמת. לכל אורך הודעתו עולה, כי המתלון עוין את הנאשמת, מזלזל בה ומתבטא באלימות בכל הקשור אליה. כך, כשעומת עם טענת הנאשמת על הוויכוח ביניהם אמר "כן, יש לה פה מסריח ברמות" (ת/7, ש' 7), כשנאמר לו כי הנאשמת טוענת שסטר לה בחוזקה וגרם לה לאודם בלחי, השיב במילים "הבאתי לה סטירה" וגם "היא משקרת. זה היה חלש, אם היה חזק היו נשברה לחה [צ"ל "לה"] - א.ה.ה. [השיניים]" (שם, ש' 16 ו-21). ביחס להרמת הסכין ע"י הנאשמת אמר "היא תפסה את הסכין...ואני תפסתי לה את היד עקמתי לה אותה הוצאתי את הסכין מהיד שלה...ואמרתי לה בואנה את מפגרת את צריכה כדור פסיכיאטרי דחוף. באותו רגע רציתי לשבור אותה מעצבים אבל יצאתי לבחוף" (שם, ש' 27-29). בהמשך הוסיף "לא איימתי, אבל מהעצבים אמרתי לה אם היית דוקרת אותי הייתי שובר לך את הראש, אבל זה אמרתי רק מעצבים" (שם, ש' 41-42).

14. לנוכח הדברים האמורים, לא נמצאה לי סיבה מספקת להעדיף גרסת המתלון במשטרה על פני עדותו בבית המשפט, שכן כשם שהתרשמתי שעדותו בבית המשפט לא היתה אמינה, כך התרשמתי שלא ניתן להסתמך על

דבריו במשטרה מעבר לספק סביר ולכן לא אוכל לבסס ממצאי עובדה על סמך עדותו.

15. לפיכך, לאחר שבחנתי את עדות המתלון, מצאתי כי יש לדחות הן את גרסתו במשטרה והן את זו שניתנה בבית המשפט.

גרסת הנאשמת:

16. לעומת המתלון, הנאשמת הותירה בי רושם מהימן. התרשמתי, כי גרסתה נותרה עקבית לכל אורך הדרך, גם במקרים שלא הייתה נוחה לה.

17. כאמור, לגרסת הנאשמת, לאחר אירוע אלים שהתרחש בדירתה, בו הוחלפו קללות ויריקות הדדיות, סטר לה המתלון בחוזקה, וכתגובה - מתוך הגנה עצמית וחשש לשלומה ולשלום בנה ועל רקע אלימות שחוותה בעבר מן המתלון - ניגשה למטבח נטלה סכין ואיימה על המתלון שלא יתקרב אליה. לאחר בחינת כלל הראיות, הגעתי למסקנה כי יש לאמץ את גרסת הנאשמת, הן משום שדבריה שלה בעדותה לפניי, מתיישבים עם הודעתה במשטרה, עם דו"חות הפעולה של הסיירים שהגיעו אל דירתה ועם שיחתה הראשונה למוקד 100.

18. כך, כבר בראשית השיחה עם מוקד 100, אמרה הנאשמת למוקדנית **"יש לי פה אבא של ילד שהוא הרים עליי ידיים... ופחדתי ממנו והרמתי עליו סכין מהפחד"**, ובהמשך **"אני פחדתי והחזקתי את הסכין"**. על תגובות פחד אותנטיות של הנאשמת בזמן אמת, ניתן גם כן ללמוד מאותה השיחה. הנאשמת נשמעת נסערת, בוכה, לחוצה ומיואשת, כאשר היא מבקשת בבהלה מן המוקדנית שתישלח לה נידת, למשל במילים **"אני רוצה שתזמיני נידת וזה לא שאלה לבנאדם עכשיו, את רוצה שהוא יהרוג אותי?"**, **"הוא בא לפה להרביץ לי...הנה הוא רוצה לברוח"**, **"נמאס לי כבר, נמאס לי"**. העובדה שהנאשמת היא זו אשר הזעיקה משטרה, בעודה אווזת בסכין, גילוי הלב שלה בעת השיחה עם המוקדנית - גם ביחס לחלקה באירוע - והאותנטיות של תגובותיה באותה שיחה, מתיישבות עם גרסתה, כי פעלה כפי שפעלה לאחר שהמתלון תקף אותה ומתוך חששה הכנה ממנו.

19. בהמשך, כאשר מגיעים שוטרי הסיוור למקום, נערכים שני דו"חות פעולה. ע.ת 5 השוטר חן ברנשטיין, ערך דו"ח פעולה, שסומן כ - 1/ת, על נסיבות רישומו העיד בבית המשפט. באותו דו"ח נכתב, **"היה ביניהם ויכוח לטענתה קללות, צעקות ואז החשוד נתן לה סטירה ללחי החשוד ירק עליה וא מוסרת שהיא ירקה בחזרה וקיללה אותו"**. דברים אלו שמסרה הנאשמת כגרסה ראשונית לשוטר שהגיע אל דירתה, עולים מעדותה גם כיום. ב"כ המאשימה הצביעה על כך, שבדו"ח הפעולה נכתב כי הנאשמת ציינה בפני השוטר, כי **"אמרה לו שהיא תדקור אותו והלכה לטענתה להביא סכין מהמטבח"**, אולם מדו"ח הפעולה של השוטרת זוהר שרון, שהגיעה למקום יחד עם השוטר בורנשטיין נכתב כי הנאשמת **"מסרה כי בן זוגה היכה אותה לדבריה מסרה כי הרימה עליו סכין לצורך הגנה עצמית" (נ/1)**, ומאחר ומדובר בשני עדים מטעם המאשימה, והואיל וכל ספק דינו שייזקף לחובת הנאשמת, אני מאמצת את הדיווח של השוטרת זוהר שרון, שמתיישב עם גרסת הנאשמת.

20. בהודעתה במשטרה, לאחר שהנאשמת ויתרה על ייעוץ של עו"ד, היא מוסרת את אותה גרסה, אך מפורטת יותר ביחס לנסיבות האירוע. הנאשמת מספרת על מערכת היחסים הזוגית בין הצדדים ועל ילדם המשותף, ובהמשך מוסרת פרטים על הרקע לוויכוח שהתגלע בינה לבין המתלונן ועל ההתרחשויות כולה: **"היה לנו ויכוח על זה שהוא לא נתן לי כסף למעון של הילד הוא הבטיח לי עבר חודשיים, ואז אמרתי לו אתה לא יכול להיות גבר לשלם על המעון, מה אתה אבא בעוונתה, ואז התחילו קללות בינינו, ואז אמרתי לו טפו על הפרצוף שלך ולא ירקתי עליו, כאילו פו במילים...ואז הוא בתגובה ירק עלי וזה פגע לי בפנים ואני גם החזרתי לו יריקה וזה פגע בחזה שלו על החולצה ואז זרקתי לו את התיק שלו על הרצפה, החולצות שלו נפלו, ואז הוא התעצבן עלי קילל אותי, החזרתי קללות, ואז הוא הביא לי כאפה עם היד שלו לפנים, הרגשתי טשטוש לכמה שניות ואז התעצבנתי אז רצתי למטבח הוצאתי סכין מהמגירה...את הסכין החזקתי ביד שלי ואמרתי לו בן זונה עם תתקרב אלי תיזהר, תכלס לא הייתי עושה לו כלום, פשוט פחדתי שהוא יכה אותי ונריב מכות לידי הילד זה לא מתאים...ואז התקשרתי למשטרה והוא הלך..."** (ת/5, ש' 20-10). בהמשך שנשאלה באיזה מרחק הייתה מן המתלונן כשהרימה את הסכין השיבה **"משהו כמו שני מטר, לא באמת התכוונתי לפגוע בו חלילה, אני גם למוקד אמרתי שהרמתי סכין" (שם, ש, 22).**

21. על תיאור עובדתי זה של ההתרחשויות חזרה הנאשמת גם בעדותה בבית המשפט. יש לציין, כי מן התיאור שמסרה בעדות, השמיטה את אמירתה לנאשם **"אתה גבר בעוונתה"** ואת השלכת התיק שלו, וכן מסרה שרצה למטבח להביא מהשיש את הסכין שהשתמשה בה לבישול, בעוד שבהודעתה מסרה, כי הוציאה את הסכין ממגירה במטבח. המאשימה טענה, כי אלו סתירות משמעותיות שיש בהן בכדי להביא לדחיית גרסת הנאשמת, אולם הנני סבורה אחרת. שעה שהאלמנטים העיקריים בתיאור השתלשלות העניינים נותרו קבועים - היינו, התנהל ויכוח על כסף למעון, היו קללות הדדיות, אמרה למתלונן **"טפו עליך במילים"** מה שגרר יריקה שלו ובתגובה יריקה שלה, הייתה סתירה חזקה שנתן לה המתלונן ונטילת הסכין על ידה מן המטבח, מתוך פחד שלה מהמתלונן - כל אלו המהווים את העוגנים לגרסתה, נותרו בעינם לכל אורך הדרך ומחזקים את מהימנותה בעיני.

22. לאמור, יש להוסיף גם את העובדה שהמתלונן הורשע - בהליך מקביל - בתקיפתה באירוע נשוא כתב האישום שלפניי, בכך שירק על הנאשמת וסטר לה - מה שמחזק גם כן את גרסתה.

ב. טענת הנאשמת להגנה עצמית:

23. לאחר שקיבלתי גרסתה של הנאשמת על אופן התרחשויות האירוע נשוא כתב האישום, אני קובעת כי גם הוכח לפניי שהנאשמת פעלה מתוך חשש ממשי לסכנה מוחשית לפגיעה בחייה ובגופה, וכן בחיי בנה הפעוט. ואנמק.

24. התנאים לקיומה של הגנה עצמית, כפי שנקבעו בחוק ובפסיקה ענפה של בית המשפט העליון הינם: תקיפה שלא כדין; קיומה של סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; על ההגנה להתבצע רק מרגע שהמעשה דרוש באופן מידי על מנת להדוף את התקיפה, ועליה להיפסק מרגע שלא נדרש עוד מעשה התגוננות על מנת להדוף את התקיפה; האדם לא נכנס למצב בהתנהגות פסולה; הנחיצות, הן ברמה האיכותית והן ברמה הכמותית; נדרש יחס ראוי בין הנזק הצפוי מפעולת המגן לנזק הצפוי מן התקיפה

(ראו, בין היתר: ע"פ 20/04 קליינר נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6) 80, 90 (2004); ע"פ 6157/03 הוך נ' מדינת ישראל (28.9.05); ע"פ 8687/04 חילף נ' מדינת ישראל (12.12.05); ע"פ 4191/05 אלטגאוז נ' מדינת ישראל (25.10.06); ע"פ 6415/11 פולוחין נ' מדינת ישראל (24.12.12)).

25. במקרה דנן, אכן תקף המתלון את הנאשמת תקיפה שלא כדן, ועל כך גם הורשע.

26. שוכנעתי, כי הנאשמת איימה בסכין על המתלון, שלא יתקרב אליה, נוכח קיומה של סכנה מוחשית לפגיעה בחייה, בגופה ובשלום בנה הפעוט. הדברים עולה באופן ברור מן השיחה עם המוקדנית במוקד 100 ("את רוצה שהוא יהרוג אותי") ומן התיאור הספונטני שנתנה בהודעתה במשטרה ("לא הייתי עושה לו כלום, פשוט פחדתי שהוא יכה אותי ונריב מכות ליד הילד"), כפי שהובאו לעיל. בעדותה לפניי, סיפרה שיחסו של המתלון אליה במערכת היחסים הזוגית שניהלו היה "זוועה", וכי המתלון היה "אלים. כל פעם בוכה, מצטער בשביל הילד וזה, מתנהג טוב שבוע שבועיים ועוד פעם...מריץ, משפיל מקלל...מסוגל גם לשים את הרגל שלו על הפרצוף שלי מעצבים" (עמ' 22-23). הנאשמת סיפרה, כי האלימות נמשכה לאורך שנים, וכי היו מקרים שלא התלוננה במשטרה, מתוך חשש לסכן את הילד "היו הרבה פעמים שהייתי ניגשת, הייתי נפשית גמורה, הוא ממש גמר אותי". כן, סיפרה הנאשמת, כי גם ימים אחדים עובר לעדותה, המתין לה המתלון סמוך לביתה והכה אותה (שם). באשר לאירוע הנדון סיפרה, כי המתלון "הכניס לי ממש כאפה לפנים ופחדתי...הילד לידי", וכשנשאלה מדוע הרימה את הסכין השיבה "הוא מפחיד ההתנהגות שלו. אני יודעת שאם לא הייתי עושה את זה היה מריץ לי, ממש מריץ...ככה הוא עשה בעבר גם" (עמ' 24). כאשר נשאלה בחקירה הנגדית על עוצמת הסטירה שנתן לה המתלון השיבה "ממש סטירה חזקה...ממש העיפה אותי. היה לי סימן על הפנים" (עמ' 26), וכן "אם לא הייתי לוקחת אותו [את הסכין - א.ה.ה] היה מריץ לי. לא היה נגמר בכאפה אלא היה נגמר שהייתי על הרצפה, דורך עליי, מושך לי בשערות" (עמ' 27), והוסיפה "תמיד הייתי מפחדת ממנו" (עמ' 28).

27. לדבריה של הנאשמת יש להוסיף את העובדה, שפרט להרשעתו של המתלון בגין חלקו באירוע הנדון, הורשע המתלון בחודש אוקטובר 2017, בבית משפט השלום בטבריה, בעבירות איומים, תקיפה סתם-בן זוג, והפרת צו שנועד להגן על אדם, שביצע כלפי הנאשמת, ובגין העבירות האמורות אף ריצה עונש מאסר בפועל. אמנם מדובר בהרשעה שעניינה באירועים המאוחרים לאירוע נשוא ההליך שבכותרת, אולם אלו מבססים גרסת הנאשמת, כי המתלון נהג להיות אלים כלפיה למשך שנים ועל כן חששה לשלומה ולשלום בנה.

28. המאשימה טענה, כי מגרסתה של הנאשמת לפיה קראה לנאשם "גבר בעוונתה", זרקה את התיק ובו חפציו וירקה עליו, עולה כי כלל לא פחדה מן המתלון אלא תקפה אותו בחזרה ואיימה עליו שלא מתוך הצורך להגן על עצמה. אני דוחה טענה זו. אמנם, גם הנאשמת נטלה חלק באירוע האלים בו עסקין ועל כך אין מחלוקת. אולם, אני סבורה שאין אנו נדרשים להגיע לכלל מסקנה שהנאשמת הייתה בעמדת התרפסות כלפי המתלון לאורך כל האירוע, על מנת ללמוד שפעלה מתוך חשש לחייה ולשלום בנה. אני מקבלת את גרסת הנאשמת כמהימנה, מכל הנימוקים שפירטתי לעיל, ולפיה כבר ספגה אלימות מן המתלון, וכי לאחר שזה הכה אותה בחזקה, סטר בפניה בעוצמה עד כדי שגרם לה לטשטוש התודעה, ועל מנת למנוע את הסלמת האירוע לכדי

אלימות קשה יותר ומתוך ניסיון העבר, נטלה את הסכין על מנת להרתיעו ולגרום לו לחדול מן התקיפה.

29. בהקשר זה, אני מקבלת כמהימנה את גרסת הנאשמת, כי הסיבה שמסרה לקראת תום גביית הודעה כי אינה פוחדת מן המתלונן, הייתה בשל בקשת אמו שתחוס עליו ותיתן לו עוד הזדמנות, שיחה שניהלה עימה בדרכה למסירת התלונה במשטרה. כך העידה הנאשמת: **"אני מפחדת ממנו. אמרתי את זה באותו רגע, כי לפני כן אמא שלו בכתה לי בטלפון. היה לי לב כזה, תמיד סלחתי לו."** (עמ' 25, ש' 7). ובהמשך בחקירתה הנגדית, השיבה לשאלות ב"כ המאשימה בנושא זה: **"אני אוהבת את אמא שלו. היתה בן אדם טוב איתי ותמיד הייתי מכבדת אותה... ניסיתי לעזור לו שלא יעצרו אותו...תמיד הייתי מפחדת ממנו...אמרתי אולי יעזור שהיא תדבר אותי [צ"ל "איתו" - א.ה.ה] תגיד אל תתקרב אליה, דברים כאלה"** (עמ' 27-28). תחושת הפחד של הנאשמת מן המתלונן עולה באופן כל כך אותנטי מהקלטת השיחה למוקד 100 ומהודעתה במשטרה (ובהמשך גם מעדותה בבית המשפט), שלא נותר בליבי ספק שההסבר שניתן על ידה על כך שמסרה בתום הודעתה שאינה חוששת מן המתלונן, הוא אמיתי, והוא משקף את הדואליות התמידית שבה חיה את חייה לצד המתלונן. מחד, רצונה לשמור על יחסים תקינים עם אבי בנה הפעוט ועל תא משפחתי שלם, ומאידך חששה מאלימות שיפגין כלפיה ורצונה להגן על עצמה ועל בנה מפגיעה. אני רואה בדברים אלו עדות כבושה, ואין בהם בכדי לפגוע במשקל גרסתה.

30. כמו כן, התרשמותי היא, כי הנאשמת ביצעה את מעשה האיום כהגנה רק מרגע שהמעשה היה דרוש באופן מידי - היינו, רק לאחר שהמתלונן סטר לה בחוזקה בפניה, וזאת על מנת להדוף את התקיפה (ובמילותיה **"אם לא הייתי עושה את זה היה מרביץ לי, ממש מרביץ...ככה הוא עשה בעבר גם"**, עמ' 24 ש' 23-25). מן העובדה שהנאשמת מיד הזעיקה את המשטרה, ניתן ללמוד כי ביקשה להפסיק את האירוע. הנאשמת לא הסתירה מאומה מן המוקדנית שקיבלה את השיחה ומיד סיפרה לה כי נטלה את הסכין כדי לעצור את התקיפה בלבד. אני מקבלת את עמדת המאשימה, כי הנאשמת יכולה הייתה לעזוב את הדירה, חלף האיום בסכין, ראשית הואיל ומדובר בדירה שלה, ושנית מאחר ובדירה שהה באותו הזמן גם בנה הפעוט ולכן עזיבתה של הדירה באותה העת משמעותה הייתה הותרת הבן עם המתלונן. יתרה מכך, אני מקבלת את גרסת הנאשמת כי המתלונן לא היה מאפשר לה להתקשר למשטרה או לעזוב את הדירה, לולא איימה עליו באמצעות הסכין.

31. עוד אני סבורה, כי לא ניתן לומר שהנאשמת נכנס למצב בהתנהגות פסולה, זאת למרות שאין מחלוקת כי בינה לבין המתלונן הוחלפו קללות ויריקות הדדיות. גם אם השיח בין הנאשמת למתלונן היה בכללו שיחה אלים ובוטה, אין מקום לקבוע כי בכך "הזמינה" הנאשמת את התקיפה, בעטיה נדרשה להגן על עצמה באימי סכין.

32. כן, מצאתי עדותה של הנאשמת מהימנה שהאיום בסכין על המתלונן היה נחוץ על מנת להפסיק את התקיפה ולמנוע החרפתה, ולכך כאמור יש להוסיף את העובדה שהנאשמת התקשרה, במקביל, למוקד 100. עוד סברתי, כי האקט היה מידתי, בפרט בשים לב לניסיונה של הנאשמת מתקיפות אלימות קודמות שחוותה מן המתלונן.

33. לאור כל מסקנותי המפורטות לעיל, אני קובעת כי עלה בידי הנאשמת להוכיח שבעת שאיימה על המתלונן

באמצעות סכין, פעלה מתוך הצורך להגן על עצמה ועל בנה הפעוט שנכח בדירה באותה העת.

ג. טענת "זוטי דברים":

34. ביחס ליריקה שירקה הנאשמת על המתלונן, טען בא כוחה להתקיימות הסייג לאחריות פלילית של זוטי דברים, לפי סעיף 34 לחוק העונשין.

35. ב - ע"פ 7829/03 מד"י נ' אריאל [פורסם בנבו] (14.7.05) קבע בית המשפט העליון את התנאים לתחולתה של הגנה זו:

"מטרתו של סעיף זה הייתה להעניק לבית המשפט את הסמכות להוציא מגדר האחריות הפלילית מעשים שעומדים בקריטריונים הטכניים להתקיימותה של עבירה, אך אינם עוברים את רף הפלילות הנדרש, מבחינה מהותית, לשם הרשעה.

פרשנותו של הסייג ואמות המידה ליישומן

25. בגוף הסעיף 34 מפורטים ארבעה תנאים מצטברים ליישומן והם: "טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי". בחינתו של מעשה לאור התנאים הללו אמורה להוביל למסקנה אם במעשה קל ערך עסקינן...הגישה הרווחת היא כי משקלו של התנאי האחרון, בדבר האינטרס הציבורי, רב יותר מזה של השאר (י' קדמי, על הדין בפלילים, חלק ראשון (תשס"ה), 556)..."

הנה כי כן, על אף שהסייג בדבר "זוטי דברים" אינו מונה רשימה של מקרים הבאים בגדרו, הרי שהמגמה העולה מן הפסיקה היא שיש להחילו בזירות תוך בחינת נסיבותיו של כל מקרה ומקרה. בבואו לבחון מעשה שנתמלאו בו כל יסודות העבירה ישאל בית המשפט את עצמו, אם מעשה העבירה הצמיח מידה מינימאלית של סכנה לציבור. תשובה שלילית תחייב את המסקנה שהשפעתו של המעשה על החברה היא כה מזערית, עד שאין זה ראוי להכתיב את מבצעו בהרשעה בפלילים."

36. בהתאם לאמור, אסקור להלן את ארבעת התנאים המצטברים, לקיומו של סייג "זוטי דברים" בענייננו:

א. טיבו של המעשה - אין חולק כי הנאשמת ירקה על המתלונן ופגעה בו. עסקינן בתקיפה ברף המינורי והנמוך ביותר של עבירות התקיפה. סקירה של פסיקת בתי המשפט מלמדת, כי אף במקרים בהם יוחסה תקיפה חמורה מזו, זוכה הנאשם, תוך קביעה כי המדובר בזוטי דברים. בניגוד לעמדת התביעה, זוכו נאשמים לא פעם מחמת זוטי דברים, גם כשהמדובר היה בעבירות של אלימות במשפחה (ר' למשל, ע"פ(מרכז) 39031-05-12 חננאל נ' מד"י [פורסם בנבו] (24.12.12); ע"פ (מרכז) 27179-04-11 לוי נ' מד"י [פורסם בנבו] (27.9.11); ע"פ (מרכז) 30256-02-14 איניאו נ' מד"י [פורסם בנבו] (3.9.14); ת.פ. 24874-05-12 מד"י נ' פלוני [פורסם בנבו] (2.9.14); בת.פ. 31393-12-10 מד"י נ' סולומון [פורסם בנבו] (17.3.13); ת.פ. 3313/07 מד"י נ' צרויה [פורסם בנבו] (25.12.07)).

ב. נסיבות המעשה

הוכח כאמור, כי הנאשמת והמתלונן ניהלו מערכת יחסים זוגית, אשר במהלכה התנהג המתלונן באלימות כלפי הנאשמת. הוכח, כי בגין אירוע אלימות אחר, הורשע המתלונן בתקיפת הנאשמת, באיומים כלפיה ובכך שהפר צו בית משפט שנועד להגן עליה. לגבי האירוע נשוא כתב האישום, הורשע המתלונן בחלקו באירוע - בכך שירק על הנאשמת וסטר בפניה. מן העדויות עולה כי קודם למעשה היריקה שירקה הנאשמת, התנהל דין ודברים בוטה בינה לבין המתלונן, תוך חילופי קללות הדדיות, כאשר הכל החל מדרישתה של הנאשמת שהמתלונן יעמוד במחויבותו הכלכלית כלפי בנם המשותף. לאחר שאימצתי את גרסת הנאשמת כמהימנה ועקבית, אני מקבלת גם את טענתה (זו שנמסרה כבר בהודעתה במשטרה), כי מי שירק ראשון, היה זה דווקא המתלונן, כי תחילה רק אמרה למתלונן במילים "טפו עליך", ורק לאחר שירק עליה המתלונן, היא השיבה לו ביריקה ממש. סבורני, כי מעשה זה שנעשה כתגובה לתחושת ההשפלה שנגרמה לה כתוצאה מיריקת המתלונן עליה, מתגמד לעומת האלימות שספגה מן המתלונן לאורך השנים.

ג. תוצאות המעשה-

מעשה התקיפה ביריקה שביצעה הנאשמת, לא הותיר במתלונן כל סימן או חבלה, ואף לא היה קיים פוטנציאל לפגיעה של ממש.

ד. האינטרס הציבורי-

התנאי של העדר אינטרס ציבורי בהרשעה בפלילים, הוא עפ"י הפסיקה, התנאי המכריע לתחולת הסייג של "זוטי דברים" (ע"פ 807/99 מ"י נ' עזיזאן, פ"ד נ"ג(5), 747, בעמ' 762). השאלה שעל ביהמ"ש לשאול את עצמו היא, האם מעשה העבירה הצמיח מידה מינימלית של סכנה לציבור. תשובה שלילית תחייב את המסקנה, עד שאין זה ראוי להכתיים את מבצעו בהרשעה פלילית.

סבורני, כי היריקה שירקה הנאשמת על המתלונן על רקע האלימות שספגה ממנו במהלך חיי הזוגיות ביניהם וכתגובה לוויכוח ביניהם, לקללות וליריקה שירק עליה, לא הצמיחה מידה מינימלית של סכנה לציבור. במקרה דנן, וודאי לא ניתן לומר, כי התנהגותה של הנאשמת גרמה לפגיעה משמעותית בערכים המוגנים בעבירת התקיפה, ואף שהייתה פגיעה כזו הרי שלא כל פגיעה בערך המוגן ראויה להטלת אחריות פלילית בגינה.

פרט לכך, נטען ע"י ב"כ הנאשמת כי הינה נעדרת עבר פלילי. ב"כ המאשימה לא טענה (בתגובה) אחרת. עובדה זו, מחדדת עוד יותר, כי הכתמתה של הנאשמת בכתם פלילי תהא בלתי מידתית ולא תעלה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי, כלל ועיקר.

37. כל אלו, הביאוני למסקנה, כי אין להרשיע את הנאשמת בגין עבירה של תקיפה סתם-בן זוג, נוכח התקיימות הסייג לאחריות פלילית של "זוטי דברים".

סוף דבר:

38. לאור כל הנימוקים המפורטים לעיל, קבעתי כי יש לזכות את הנאשמת מעבירת תקיפה סתם - בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, מהטעם של "זוטי דברים" לפי סעיף 34"ז לחוק, ומעבירת האיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, מן הטעם שפעלה מתוך הגנה עצמית, לפי סעיף 34 לחוק.

המזכירות תשלח נימוקי הכרעת הדין לצדדים.

ניתנה היום, ט"ו טבת תשע"ט, 23 דצמבר 2018, במעמד הצדדים